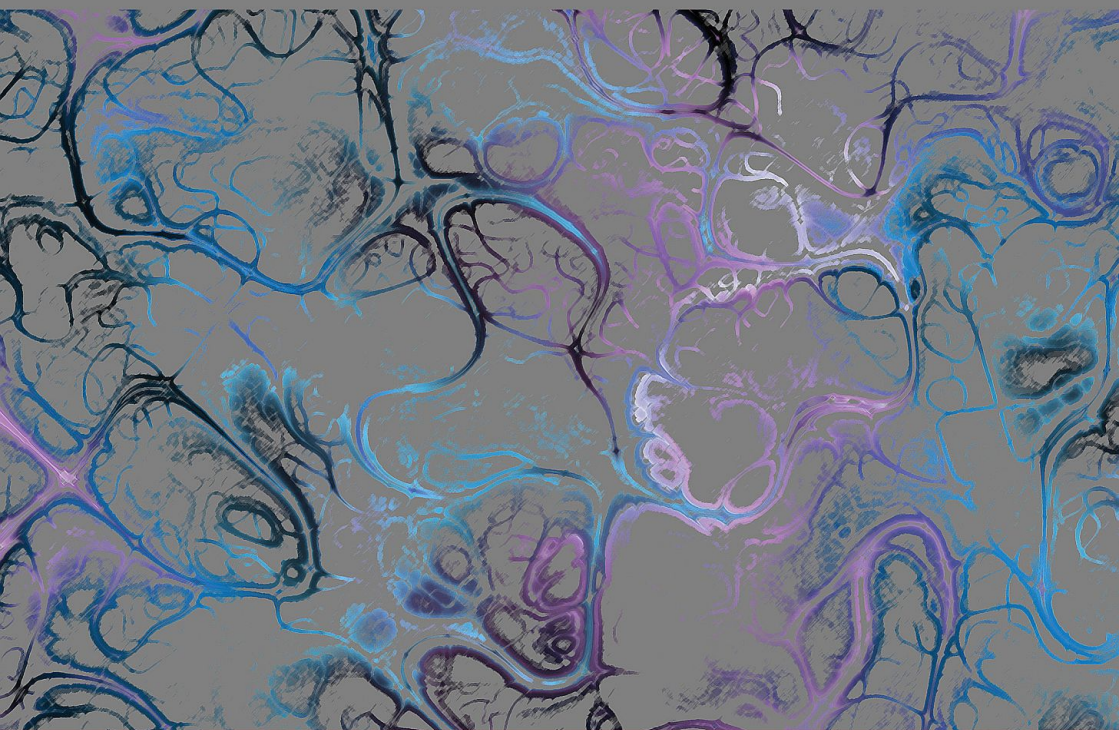

ODROSTLÁ BLÍZKOST

Viola Fischerová

Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

43 poboček, **3** pojízdné knihovny, **4 000** akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, **60** Kč za registraci

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz

www.facebook.com/knihovna

Městská knihovna v Praze

Odrostlá blízkost

Viola Fischerová

Znění tohoto textu vychází z díla [Odrostlá blízkost](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Petrov v Brně v roce 1996. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

§

Text díla (Viola Fischerová: Odrostlá blízkost), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 22. 10. 2019.

OBSAH

I	8
<i>Něco je třeba naložit</i>	9
<i>Odcházíme s listím.....</i>	10
<i>Ostatní kteří zůstali</i>	11
<i>Opět kolem chlad chodeb.....</i>	12
<i>Jemnou rozptýlenou v trávě.....</i>	13
<i>Po celý život jsi spala matko.....</i>	14
<i>V ráji jsme chodily spolu matko.....</i>	15
<i>Bože nedojdu-li až k ní.....</i>	16
<i>Poprvé vysypané z ráje</i>	17
<i>Zčernalé opadalé vedou domy</i>	18
<i>Uprostřed stará jabloň</i>	19
<i>Můj dům jsi nechal bořit.....</i>	20
<i>Nevěš své srdce na děti</i>	21
<i>Jako odrostlé dívky.....</i>	22
<i>Padají na mne zdi</i>	23
<i>Za nic si neumím představit.....</i>	24
<i>Už z dálky se plíží.....</i>	25
<i>Ještě se blýskají.....</i>	26
<i>Kam až musí vyhřeznout bída.....</i>	27
<i>Z dálky přišly pohovořit.....</i>	28
<i>Nevěřila bych.....</i>	29
<i>Od tebe vzlétali první</i>	30
<i>V létě po poledni.....</i>	31
<i>Bylo dřív letní ráno</i>	32
<i>Děšť jako nálet nás vymlel.....</i>	33
<i>Když svedu do jednoho proudu</i>	34
<i>Únavou nebo pokorně</i>	35

II.....	36
<i>Lekal ji jako živé.....</i>	37
<i>Ty víš i on ví.....</i>	38
<i>Vykrojení smrtí sládnou</i>	39
<i>Dlouze až k závratí mě líbaly</i>	40
<i>Tvé skvělé tělo pominulo.....</i>	41
<i>Tvoje Vánoce pokrývají</i>	42
<i>A pořád se za mnou táhnou</i>	43
<i>V poledne</i>	44
<i>Nechtěla jsem s tebou.....</i>	45
<i>Mám vás oba.....</i>	46
<i>Neucuknu jak od plotny.....</i>	47
III	48
<i>Lhostejně mi nastavuje</i>	49
<i>Skřivdění bez ženy</i>	50
<i>Babičce Ludvice.....</i>	51
<i>Ale ona to nevzdá.....</i>	52
<i>A to jsem já?.....</i>	53
<i>„Potřebuješ chlapa“.....</i>	54
<i>Poslední ledové koruny pod stromy shořely.....</i>	55
<i>A zas sněžilo tálo a padnul mráz</i>	56
<i>Dlouhá temná nejspíš ryba.....</i>	57
<i>Ráno pozdravit starou jabloň</i>	58
<i>V lednu je slyšet nejlíp.....</i>	59
<i>V předjaří tísni stromy</i>	60
<i>V máji nevzlétají ptáci</i>	61
<i>Samá kytka je lípa</i>	62
<i>Snese ruce plné lásky.....</i>	63
<i>První dřív než se vzbudím.....</i>	64
<i>Zelení zakrývají keře a stromy.....</i>	65

IV	66
<i>Ustaly noční pláče.....</i>	67
<i>Na stínech tuhne krev</i>	68
<i>Tvá její nemoc</i>	69
<i>Kůže je čím dál tenčí.....</i>	70
<i>Prudké črty ptáka pod stropem.....</i>	71
<i>Může jít o domov pro děti</i>	72
<i>Měsíc s duhovým kruhem.....</i>	73
<i>Ještě kluk a jenom holka.....</i>	74
<i>Ta plavá mluvila</i>	75
<i>On ženě po ramena</i>	76
<i>Nikdo neví.....</i>	77
<i>Co mi jich nepatřilo.....</i>	78
<i>Už se blíží.....</i>	79
<i>Celou noc se matka šla opít.....</i>	80
<i>Komu patřil ten hlas.....</i>	81
<i>Neber na sebe ráno svou podobu</i>	82
<i>Jednou po letech v poledne</i>	83
<i>Tenko pod nohama</i>	84
<i>Za tři zimy tři jara</i>	85
<i>Žluť a studená modrá zeleň.....</i>	86
<i>Jejich pokojná prsa a břicha</i>	87
<i>Hledí smířeně</i>	88
<i>Zejí z peřin.....</i>	89
<i>Ty která jsi mezi</i>	90
<i>Pořád někoho poslední dny.....</i>	91
<i>Růže neumře když se utrhne.....</i>	92
<i>I ony zčernají než opadnou</i>	93

I

* * *

Něco je třeba naložit
a všechno zanechat

Zjihlé naposled zjevuje
ještě máš u nohou splav
a cestu alejí
nikdy varuje
nevstoupíš do pokoje
v kterém si zasadil smrt

kolikrát
se zavírá
Dveře které už patří jiným

* * *

Odcházíme s listím
včera slunným a jasným

Vítr vzdouvá šerá roucha
a šlehá zaleklá těla

Lítost dusí živé stopy

Za chvíli nám bude zima

* * *

Ostatní kteří zůstali
mají hrady za hrady lesy
několik dětí
a po všechna léta
jediná vrata do kostela

Ta co se vrací
odkud jen utíkala
přivezla na voze s návěsem
hned tři své životy

Sebe poprvé
sebe podruhé
sebe potřetí

* * *

Opět kolem chlad chodeb
poprvé vytápím dětství
ledové pokoje
Slunná zima stoupá
za oknem nekonečna
v kterém se ztratil otec
zamkla matka
a dítě čeká
hodiny roky

* * *

Jemnou rozptýlenou v trávě
na hřbitově tě našla matko
má touha spolehnout
aniž zaplašíš dítě
hrabající se v popelu
a vrány na zmrzlém sněhu

* * *

Po celý život jsi spala matko
se strachem
jenž otvírá oči a ucpává uši

Avšak zahleděná a hluchá
se nedovíš ani dnes
že dítě co neseš pod srdcem
ti trčí nahé ven z břicha

* * *

V ráji jsme chodily spolu matko
pod věčnými duby
a ke Svaté Trojici pohladit kozy
přes lávku
kterou jsem zdravila
k studánce roubené
v níž přebývá panenka Maria
do hájíčka
kam přibíhá tančit Bětulička
a za noci víly
kolem rybníka
který byl ještě Světem
v písku a rákosí
a tam jsme si matko
za rok
vybraly štěstí
na celý život

* * *

Bože nedojdu-li až k ní
dej mi ať sní
o jediném setkání
v cukrárně a procházkou
po Olšanech
kdy ona byla ta holka
peskovaná za nemožně dlouhou
sukni pod kolena
a ať se začervená
když mi vypráví
o svém jediném milenci
kolik zdrobnělin
má italština

* * *

Haně Umláškové

Poprvé vysypané z ráje
prudce jak z pytle
padlo dítě
domů do cizí zahrady

Ale tam za plotem
kreslila malá holka do písku
sandálkem a řekla:
„Holčičko můžu si s tebou hrát?“

* * *

Zčernalé opadalé vedou domy
k chodníku dětství
kde tráva prorůstá
křivými dlaždicemi

Za plotem se na mne smějou holky
— jedna mi tkala košili
druhá přišila rukávy
a třetí mi ji přehodí —

Zase mám na ulici jméno
to dávné malé
Branka vrzla
jsem doma Jsem doma

Bratr bezhlese slzí

Za dveřmi upadám do oka
jeho syna
drát kolem hrdla
a není to sen

* * *

Uprostřed stará jabloň
divá žilnatá
po léta nečesaná
po léta nestříhaná
Ještě mi dala
tři jablka v prosinci
naposledy má zelená chuva
než ji setnou

* * *

Můj dům jsi nechal bořit
a pustnout
V sadu jsi pokácel živé
staré stromy
a nové nezasadil
Zlomil jsi slib
a okradl dárce
Cizí klíče zvoní
v tvé kapse majiteli
který tu bude vychovávat
svoje syny

* * *

Bratrovi

Nevěš své srdce na děti
nevaž ho jejich plavými
zlatými vlásky
přicházejí od sebe
voděné jako loutky
a po hře zavírané do komory
kam nesmíš

* * *

Jako odrostlé dívky
známé jiné matou domy
v ulici s vzrostlými stromy
si hrajou neznámé děti
dětí těch starých
co vylétli z hnízd nad zahrádkami
do zmizelých polí
kudy bloudím
doma kam nevejdu dveřmi
nevlezu oknem

* * *

Padají na mne zdi
ve staronové ulici
se to jen hemží
životy přede mnou
životy za mnou
Jen můj je cizí
někdy mezi
nikdy s nimi

* * *

Za nic si neumím představit
kdo na louku
postaví Titanic
a do zátoky v lese
monstrum chemický výzkum
leda že by chtěl dokázat:
lod' nepluje po trávě
strom nežere beton

* * *

Už z dálky se plíží
malý olýsalý lesík
v polích na periferii

Má krátký dech
psice sotva se rozběhne
už je zpátky

Mezi řídkými suchými zuby
jsme jeho plankton
který vsaje a vypustí

Ti co ho měli před námi
mu nechali plechovky
hovna a papíry

* * *

Slávce Strihavkové

Ještě se blýskají
lístky divokého vína
na domovní zdi

Ve dvoře zejí
čerstvé špalky
dvou jedlí
jak je s'ali
že polykaly slunce
braly vodu
a dávaly jen stín

Ty malé zkroucené
jsou ještě od krve
Než se obrní tvrdou zelení
zhasnou na počátku léta

* * *

Kam až musí vyhřeznout bída
aby pohnula našima čistýma
plechovýma očima
když v lavici u svatého Jakuba
tě zatahá za kabát ruka
a žádá:
„Jí nedávejte nic
Ta tady jenom žebrá“

* * *

Aleně Ivě Lei

Z dálky přišly pohovořit
holky kamarádky

Jali cesta do školy polma
je zastavěná domy
svatou Annu převezli z úvozu
do zeleni v parku
Mařenka je už slabounká
jako nitka sotva unese tašku
s lahví mlíka
vysýchá jí mozek řekla
A pořád miluje Mirka
a ten o ni nedbá

Květ svatého obrazu potemněl

Dotykáme se ramenem v lavicích
starší než byly tehdy
naše matky

I kostel se přikrčil
Přibylo na blízkosti

* * *

Blance Švandové

Nevěřila bych
když mi vyprávíš
co bylo před léty

v zimě na Vranově u Lenky
při průvodu kolem svatého Jakuba
a o prázdninách u Světa na kládách

jsme přece měly
jen jiné šaty a vlasy
já a ty

Ted' si však nevzpomínáš
že v neděli ráno u kina Dukla
stál Roman

A žádná z nás už neposkládá
tu jednu
která byla dvakrát

odlišná
jak naše budoucí životy

* * *

Hanulce

Od tebe vzlétali první
zářiví motýli
když jsme v jeteli bosé
proskakovaly mořem
třely si tváře
drsnými listy do červena
a skrčené v obilí
chutnaly jazyk té druhé

Jak jsem se páčila
za plotem
když jsi odběhla
za Martou na písek
a nebo za děčkama

* * *

Pavlu Švandovi

V létě po poledni
ukazuje slunečná paže
k lesu na Mokré Hoře
okamžik odněkud
někam kam nedohlédám
v síti světýlka a stíny
naboso nad svahem
mezi nebem a zemí
začíná štěstí
a nekončí příslib

* * *

Bylo dřív letní ráno
nebo chuť chleba s máslem
nos plný vůně blaženství
na sluneční straně ulice
daleko od nočních barvínků
naproti v chládku

* * *

Děšť jako nálet nás vymlel
až na dětství
pod mezí v úvozu stružky
a jemné ostrůvky
po kterých chodím bosa
a na všech očích se dopouštím
první slasti a neřesti bláta
které mi sladce čvachtá
mezi roztaženými prsty

* * *

Když svedu do jednoho proudu
noc pod barvínky
vlhkou čerň v zahradě
kde s břízou rostou konvalinky
a starou jabloň
v zlatém sadu
uhlídám na vteřinu
kde budu
až nepominu

* * *

Únavou nebo pokorně
odcházíme tak snadno
z milovaných míst

Ačkoliv kde budu šťastnější
než tady pod světly
včera rozkvetlých lip

II

* * *

Lekal ji jako živé
maso pod kladivem
A ona sahala
ještě po štěstí

I u cíle
kam se navrací
hledajíc jenom jeho
ji předběhnul

Na těžé dráze
měřené pouze
jinými stopkami

* * *

Ty víš i on ví
že chodím k třetímu hrobu

A komu to přednést
na stříbrné míse
kulku a krev

Hle oč jsi přišel
tvoje touha a stesk

Podle hvězd
stála v mém životě
smrt muže z vlastní ruky

* * *

Vykrojení smrtí sládnou
mrtví z jiného těsta
jsou jejich srdce
která nás milují
samý cukr
a med

* * *

Dlouze až k závratí mě líbaly
nehybné sladké rty
Pod zemí
ve sklepním pokoji
ztopila hořící kamna
vše co jsem měla
Když už jsi nepřišel
proč jsi mi musel říct
že jsi jen mrtvý

* * *

Tvé skvělé tělo pominulo
jen u mne je ještě jeho
sytá blízkost a vůně
růžolící věčnost
v které tě chovám
zestárlá že bys mne nepoznal
Kdepak milenka
sotva matka

* * *

Tvoje Vánoce pokrývají
prázdný stůl
se dvěma svíčkami

Ale kdo by se najedl
z minulých talířů
a opil z dřívějších sklenic

Ani psovi tu nevoní
bez večere kosti

Sousedí zpívají koledy
za chvíli se nám narodí

A do měsíců umře

* * *

A pořád se za mnou táhnou
sražené do řady domy
v kterých jsme byli kdysi
já a ty

Na průčelích
tvůj věčně chlácholivý
smích

Šťěstí nám jenom sype
jak písek v hodinách
Nikdo tu neběhá třetí

A za zdí zatím dorůstá
nežitá půlka života
je čím dál větší
a couvá

* * *

V poledne
byly kaple a krámek
ve vsi zavřené

Cestou domů
jsme našli
rybu z ledu

Průhledná mizela
na míse pod svícny
toho Silvestra
jsme měli pečené papriky
a chleba

— jeden s žalem
druhý s oběma milenkami
třetí chtěl pořád
hrát s někým šachy —

pili jsme víno
a bacardi

Do půlnoci jsem rampouchy
nastavovala život rybě
a tobě

* * *

Nechtěla jsem s tebou
jít do Conky po horké skále
kolem prázdného domu
kde loni 2. června vyryla
Giovanna uvnitř do zdi

„Sono felice Amo Gennaro“
a letos někdo „merda“

Nechtělo se mi s tebou
plout olovnatou vodou
nebylo mi do smíchu
do vína ani do mluvení

Po letech v poledne na kameni
mě doběhlo
tvé oslnivé přání

* * *

Mám vás oba
mrtvého
rozštípnutého ve dva

Nad ním
jsem včera
plakala usedala

Třetí je bolest

* * *

Neucuknu jak od plotny
už se smí přiblížit
to bílé ráno s vánkem
na tři kroky ty
u dřezu v kuchyni
mrtvý zítra

III

* * *

Lhostejně mi nastavuje
uhrančivé dravčí oči

Jeho džungle světélkuje
a žíhá blondýnku za pultem
láká ji k bedničkám s ořechy
a ovocem

Jak půvabně se k ní naklání

Ode mne nebere
ani něžný vtip

Směju se sama

Míň než jablka
cola a
tortelinový salát

* * *

Skřivdění bez ženy
celý život po vinicích
jen se psem
nakonec němý stín
za plotem
s dírou v hrdle
ještě se vrhnul
na moji mimózu
a z posledních sil
vyryl do hladké kůry
hvězdu kladivo a srp
své znamení navždycky
že jaký byl
byl víc

* * *

Babičce Ludvice
odbíjely babí čas
čtvrthodiny z věže
kostela

O holi v pokoji
mezi rádiem zrcadlem
stolem a postelí

nabízela paní lesní
krásnou fotografii
kdy měla ještě ze všech
„nejtenčí pas a nejjemnější plet“

Babička Ludvika
rodila čtyřikrát
byla frigidní
a umřela v slzách
nad láskou
Fabricia de Donga
po poledni
mezi třetí a čtvrtou

* * *

Ale ona to nevzdá
bachratá hlavu bílou
lokny uhel
s jakou silou se vrhá
na toho sešlého kluka
u sebe za okny třepotání
rány a křik do tmy
noc co noc
než se před svítáním
vyhrabou oba ze stydnoucí lávy
a odvedou za ruku
na nádraží ke stánku
pro láhvinku

* * *

A to jsem já?
Nehladová nesytá
bez šatů ne nahá
sama pod křídly
černé labuti
s kterou jsi
jedno

* * *

„Potřebuješ chlapa“
směje se široce
statný plavobílý jako z prerie
muž co porazil mého
krásného prvního kluka
porazil a pojedl
jeho půvab ho prozrazuje
z každého pohybu

A ze mne zpod kamene
se k němu ven dere
rukama nohama
ta dávno spolykaná holka
která se neptá
kde si ho vezme
a komu ukradne

* * *

Poslední ledové koruny pod stromy shořely
důvěřivě ženou ven keře
malá zelená srdce

U řeky nazí odvážlivci
nabízejí slunci
své bledé životy

Jak jsou zranitelní a křehcí

O starce na lavičkách není strach
Nesní o štěstí bojí se lítosti
zbůhdarma nepokoušejí zmar

* * *

A zas sněžilo tálo a padnul mráz
Co kvetlo přišlo pod sklo
jak křídla motýla

Tisíckrát něha
ledový stisk
mrtvá úroda

* * *

Dlouhá temná nejspíš ryba
z nitra kam mě polkla
mokrý alej za noci

v říční vůni
umývá déšť mrtvé stromy
ten vyvrácený

s jeskyní pod kořeny
kde na vlásku visí
moje sny o život

tomu padlému napříč
však z boku vyrůstá
útlá zelená větvička

Zahlédla jsem ji
než vzešlo první světlo

* * *

Antonínu Brouskovi

Ráno pozdravit starou jabloň
proti oknu Nebýváš sám
máš-li kočku a psa
u nohou splav jenž zní
a stále přetéká
jas západu v korunách
když z večera jdu
na hřbitov k hrobu
jako domů

* * *

V lednu je slyšet nejlíp
vzlet křídel
v holých větvích
Jednu zimu zněly
hlasy ptáků v malém parku
jako transmise
Zimu a léto
kdy jsem se u něho
nedospala
a jenom snila

* * *

Rudolfu Matysovi

V předjaří tísní stromy
chrámové stíny

Co zbývá
mi v mokrých polích
namlouvá zdaleka
lehounká vůně

Země se otevírá

Měkce našlapuje
mrtvá loňská tráva

* * *

V máji nevzlétají ptáci
z trnitých niter keřů růží
jediným prudkým vzdechem
Kličkují čárují povětrí
a čeří zelené prosby
opět sepjatých
trčících prutů

* * *

Samá kytka je lípa
proti nebi
na akátu visí loňské tobolky
jak suché sny

Nikdy se nenasytím zeleni
Ještě pod zemí
se budu pást
a kousat jarní trávu

* * *

Pašce

Snese ruce plné lásky
v noci na koberci si vzpomíná
jak ukládala čtyři tlapky
ještě choulená do klína
pečlivě mi omyje
nohy ruce a líce
vlažným jazykem
skáče jak koza a trká
když čeká na svůj míček
dává mi radost božího stvoření
cestou se mnou
někdy hledí
už už mluvit

Nespěchej Paško přijde čas
až mě sotva rozeznáš
od sebe
u svého a mého Pána

* * *

První dřív než se vzbudím
vybourá pes kocoura z peřin
a lehne si ke mně
Nenápadně s kočičí lstí
se vplížil ten druhý
na polštář vedle hlavy
Každý den zahajujeme
něžným obřadem
v kterém se hledáme
a nacházíme tři
v jediném tónu

* * *

Evě a Michalovi Jůzovům

Zelení zakrývají keře a stromy
své temné znaky
něžný křik nedotknutelný
mezi prsty bílá
a růžová špička křídel
jabloně
a japonské třešně
než se vynesou
naděje z ráje
který je
jen nekončící počátek

IV

* * *

Ustaly noční pláče
nastala rána

Odchovaná
odrostla blízkost
jak doteky zemřelých
a dětí

Jejich planá těla
na nebesích

Dole jen noha nohu mine
v lese nejvyšš strom
a strom
jehož se chytá mech

* * *

Na stínech tuhne krev
v obvazech
za plotem
nářek zkřehlého psa
už od rána
úzkost a mráz
z přítele který mě obelhal

* * *

Tvá její nemoc
mít víc než druzí
i u Boha v pokleku
se žehnáte většími kříži

A dětská dobrota v tváři
a přátelství na život
prodané za 15 tisíc

* * *

Kůže je čím dál tenčí
dochází na kosti

Údery už se neodrazí
proletí lítostivou duší
a uvíznou ve dřeni

* * *

Prudké črty ptáka pod stropem
mezi zdmi
sdělení úzkosti

Večer na lavici
řeč voděná kolem řeči
Jeden chce jednu zničit

Jak cílí náhle odvážně
a přesně
Ryzí bez záludu
je darovaný strach

* * *

Může jít o domov pro děti
či o děravou střechu chrámu

Děti vyzábly
propadla boží žebra

A všechno po rozumu
v kterém se zavil
počestný debil
d'ábel blb

* * *

Měsíc s duhovým kruhem
přivolal teplé dny
V blátě se batoumají děti
a malí psi

Sotva propukly pupeny
kdekdo honí jaro
do léta

Jen já zůstávám stát
a zdržuju u dubnových louží
u maličkých a u štěňat

* * *

Ještě kluk a jenom holka
kteří si pletou něhu
se štulci

A už jsou v tom
Náhle a navždycky
ve vypouklém bříše
tajemství

* * *

Ta plavá mluvila
Ale ebenová krása té druhé
byla k zbláznění

Jak dlouho hleděly
samy dvě do sebe
kam vešly uchem jehly

* * *

On ženě po ramena
dva staří ve tváři
pokojně vlídný smích

Jeden z nich
za něj zaplatí

jak už sotva
vezmou oba naráz
do hrsti tablety

* * *

Nikdo neví
že doma za zavřenými dveřmi
se škvaří v nemoci
noci a dny

K večeru vychází v kostýmu
na půl hodiny elegantní
a jako normální

* * *

Co mi jich nepatřilo
těch dešťových slunných okamžiků
a ulic s průhledem

Teď se však sbíhají
do dne a do noci
mé skvělé nepoznané
neznámé životy

* * *

Josefu Topolovi

Už se blíží
divoké slastné víry listí
a milostných těl

za teplých nocí
uniká z hlíny tlení

v zahradách
poslední mokřý pach
příštího jež se čeká

* * *

Celou noc se matka šla opít
že už má dost
strach kam půjde do hospod
a jaké má když živá nepila
trápení
proč háčkuje zlatavé
šaty mé přítelkyni
tak strohá samotná
a k čemu ta lžička bílého kofeinu
kterou jí dám
aby alespoň trochu ožila

* * *

Komu patřil ten hlas
který mi svěřil v polospánku
— s Josefem budete mít šest roků —

Tišil můj strach
nebo burcoval žal

Jakým tajemstvím
jsme byli já a ty

od počátku na věky

byl můj
zněl naléhavě
Stál však při tobě
i při mně

* * *

Neber na sebe ráno svou podobu
skrej se do zimního kabátu
a zmiz v březnovém lese se psem
těš se z jeho bláznivé radosti
a ze své duše v těle
které se mile a něžně dotknul
napůl chlapec muž

* * *

Jednou po letech v poledne
polykáte vodky
s pacholátkem boubelatým
koláčkem sladkým
synem své zčernalé lásky
zavile do konce
o kterém nevíte
komu je blíž

* * *

Josefu Hiršalovi

Tenko pod nohama
zed' protržená loktem

tolik lidí je kolem
i přátel

úzkost jež se blíží
ale nedochází

v uchu první vlezlý hmyzí tón

Na vlastní kůži
mě nevyslyší
anděl strážný

* * *

Za tři zimy tři jara
která jsem měla
nevychováš jeho syna

Vozíš můj sen
delší o třicet let
vyrostlou alejí

A on — starý muž —
chová za plotem své jediné dítě

Před kostelem
se poprvé přežehnal křížem

Na všecko brzo

* * *

Žlut' a studená modrá zeleň
V mlze od včera
utkvěla představa

obživla jsem
a tvoje tělo se rozdává
na mém

Slast v doteku křísí
palčivé kdysi
ty divoké cesty z nebe
do pekla

Už jednou jsem ti utekla
na léta
se svojí duší v břiše

Chci tě?

Když nebudu mámit
a ty mi nebudeš odpírat
dítě

* * *

Jejich pokojná prsa a břicha
Pohupují se s jistotou
měkce otloukané hlavami dětí

Počaly zlatý věk
a porodily růžové století hlaviček
nehýtků a bříšek

Kotví v sobě
oslněné
sebou mimo sebe

v jednostejném okamžiku
bez osudu
zády ke břehům
s žebry korábů
a koní

* * *

Hledí smířeně
v klíně své láskyplné zbraně
Samy je ulily ukuly
a vybavily vším
co chybělo jim

Samy je cítí vlastní kůží a krví
ty láskyplné sny
Jsou jejich jedinečné
rostoucí ze dne na den

a jednou neúprosně
nad všemi zvítězí

* * *

Zejí z peřin
ústa díra a díry očí
Víc nezbývá

Tady i samá kost
se odříká a štítí
kousnout do toho nezralého
hnutí za živa

* * *

Ty která jsi mezi
nebem a zemí
chceš tančit
každé ráno po svých
mrtvých nohách

A my tě znova
prosíme aby sis lehla
aby sis konečně lehla

* * *

Pořád někoho poslední dny
Ještě přežít advent
se dvěma meči
před dveřmi

A nikdo nechce vidět
ten dýchavičný pád

Až náhle
rychlý pohyb kolem

úřad oblek víko rakve
tóny vločky kněz
a mokré dno

Pár lžic hlíny
duše na větvi

a všichni odešli

* * *

Růže neumře když se utrhne
ve váze ochabuje a dýchá

Tu co jsem ti dala do hrobu
však udusila hlína

Dvě mrtvé jedna živá
Té první jsem smrt vyprosila
Druhé dala

* * *

I ony zčernají než opadnou
mé rty růžové doteky
a smích

z ohně bílé jako popel

A já — zda se mi bude zdát
že jsem je měla
měkké teplé pod prsty
rty

*Brno – Augsburg 1992/1993
Praha 1994*

Viola Fischerová

Odrostlá blízkost

Edice Čeští básníci 20. století
Ilustrace na obálce z volných zdrojů
Redakce Markéta Teuchnerová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 22. 10. 2019

ISBN 978-80-274-0281-6 (epub)
ISBN 978-80-274-0282-3 (pdf)
ISBN 978-80-274-0283-0 (prc)